

Complir i acomplir

Quan existeixen dos verbs que només difereixen per la presència en l'un i l'absència en l'altre del prefix *a*, es pot esdevenir que tinguin la mateixa significació o bé que tinguin una significació diferent. En el primer cas es troben *aviciar-se* i *viçar-se*, *adelitar-se* i *delitar-se*, i en el segon *anomenar* i *nomenar*, *assenyalar* i *senyalar*, *abastar* i *bastar*. També es pot esdevenir que dos d'aquests verbs només tinguin en comú un dels diversos significats d'un d'ells o de tots dos, com és ara el cas de *arreplegar* i *replegar*.

Complir i *acomplir* es troben en el segon dels casos que hem indicat, és a dir, que o tenen la mateixa significació, encara que segurament seria possible de trobar alguna frase en què tant convingués l'un com l'altre, talment com s'esdevé amb *senyalar* i *assenyalar* que, malgrat que tenen significats clarament diferenciats, «fer una marca o senyal» i «indicar», en algun cas en què aquestes accions coincideixen poden resultar intercanviables. Però deixant de banda aquests casos especials, cal no confondre els significats de *complir* i *acomplir* per tal de no usar l'un en lloc de l'altre, tal com ocorre força sovint. En realitat, la falta més freqüent consisteix a recórrer a *acomplir* en lloc de *complir*, segura-

ment perquè hom vol defugir, en aquest cas indègudament, la forma més acostada a la del castellà. En un article que acabem de llegir, s'explica que un polític va acusar un governant «de no acomplir la paraula donada». I aquest és justament un dels casos en què convé el verb *complir* i no *acomplir*: *complir la paraula donada*.

Segons el Diccionari Fabra *acomplir* significa «executar, portar a cap», definició que il·lustra amb l'exemple *Les tasques acomplertes per la comissió*, i, usat pronominalment, «esdevenir-se». Veiem, doncs, que el seu ús resulta més aviat limitat. Referint-se a la paraula donada, a una prometença, un desig, una ordre, un manament, una profecia, un pressentiment, etc., tant usat transitivament com pronominalment, el verb amb què s'ha d'indicar la seva execució o realització és *complir*: *Sempre compliré els teus desigs. Es complirà la teva voluntat*. Cal indicar, encara, com a significats molt importants del verb *complir*, els que exemplifiquem amb les frases següents, en què algú podria ésser temptat, també, de recórrer indègudament a *acomplir*: *Ahir va complir vint anys. Si no compliu no teniu dret a reclamar*.

Albert Jons